

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

N:o 128.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Drick: i glaset sanningen
 Plär sig naken måla.
 Drick: i glaset kärleken
 Ser din himmel stråla.

Drick — men sällan och med mått,
 Mins hvad Syrach skrifvit:
 "Vin och vänskap smaka godt
 Då de gamla blifvit."
 Tänk! hvad fröjd på gamla dar
 Gubbens hjerta känner!
 Gammalt vin har gubben qvar
 Än för gamla vänner.

Psalmer ur Svenska Psalmboken.

N:o 128.

1. O min Jesu! dit du gått, Der vill jag ock blifva. Verlden har ej mycket godt, Att åt hjertat gifva. Mig hon äfven insöft har; Men, ur dvalan vaknad, Ack! hvad har jag, som blir qvar? Ånger blott och saknad.

2. Derför ser till dig min själ I förtrogna böner, Ser och längtar och likväl Hemlig häfvan röner. Ack! en helig blick från dig Hjertat genombårar: Trolöst jag förhållit mig, Måste fälla tårar.

3. Jag är svag och syndafull, Kan ej till dig lända, Om ej, för din kärleks skull, Du mig hjälp vill sända. Jesu! mig din anda gif, Som min svaghet stöder Och till trones rätta lif Mig ånyo föder.

4. Jag mitt kött korsfästa vill Med dess onda lusta: Jesu! värdes mig dertill Med din kraft utrusta. Dig jag vill, i fröjd och nöd, Älska, kärleksfulle! Du, som lidit bitter död, Att jag lefva skulle!

5. Att jag lefva skulle dig, Synden dö allena, Med ditt eget blod du mig Velat två och rena, Att i himlen jag min lott Skulle se förvarad, Har du ock ur grafven gått, Härlig och förklarad.

6. Lif och oförgänglighet Har du fört i ljuset, Att jag till din salighet, Blicka må ur gruset. O! så vill jag städse dit Upp från jorden blicka Och med allvar och med flit Mig för himlen skicka.

7. Hjelp, att världen mig ej mer I sin villa förer Att jag synden öfverger, Och blott dig tillhörer; Troget håller ditt förbund, Minnes hvad du lärde, Tills jag, i en salig stund, Får gå mina färde.

8. Dig jag efterfölja må, Korset gerna taga, Viss, att hvad du lägger på, Hjelper du ock draga. Och ju större kors jag bär, Desto förr jag renas, Desto förr ock färdig är Att med dig förenas.

N:o 141.

1. Dig ljusens Fader! vare pris; Jag fick till rikedom Det ord, som gör den fromme vis Och gör den vise from.

2. Hur ljuft, hur hjertligt talar du I detta dyra ord, Till mig, som går ett barn ännu, O! fader, på din jord!

3. Väl har naturens rika prakt Med tusen stämmors ljud Till min försagda tanke sagt: Att du är stor, o Gud!

4. Din väldighet, ditt majestät, Ditt underfulla råd, Jag såg i solens höga fjät Och gräsets minsta tråd.

5. Dock låg för mig din mening skymd, Ditt hjerta jag ej fann Och i en mörk oändlig rymd Jag som ett stoft försvann.

6. Men gryning blef kring Sinai, På Tabor uppgick dag: Och själen såg, från töcknar fri, Din lag, ditt välbehag.

7. Förklaradt för mitt samvete Stod helighetens bud; Till hjertat flöt hugsvalelse Med nådens milda ljud.

8. Och tidens qual fick sammanhang Med evighetens tröst, Och himlarösters återklang Blef hörd i jordiskt bröst.